

vedlniti, že se myšlénkou, oznámiti věc čs. vládě, jen zabývala, avšak předsevzetí toho neuskutečnila. Bylo proto zavrhnouti i zmateční stížnost této obžalované pro nedostatek důvodů.

Čís. 2038.

Pod trestní sankci §u 105 tr. zák. spadá již pouhý pokus svéstí úředníka skupiny, v §u tom uvedené, darem k porušení úřední povinnosti neb aspoň ke stranictví; skutečného svedení není třeba. Jest proto lhostejno, zda sváděný úředník rozhodne na konec stranicky či správně podle zákona; předpokládá se pouze nutně, že v době činu musí býti stranictví nebo porušení úřední povinnosti na straně sváděného aspoň možným.

(Rozh. ze dne 2. července 1925, Zm I 255/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované do rozsudku krajského soudu v Litoměřicích ze dne 28. února 1925, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem svádění k zneužití moci úřední podle §u 105 tr. zák.

Důvody:

Zmateční stížnost dovolává se číselně důvodu zmatečnosti čís. 9 a), věcně provádí také zmatek čís. 10 §u 281 tr. ř. S hlediska onoho zmatku (čís. 9 a) §u 281 tr. ř.) namítá, že tu není skutkové podstaty zločinu podle §u 105 tr. zák. proto, že se obžalované vůbec nemohlo jednat o to, by darem 1000 Kč svedla vyšetřujícího soudce k porušení úřední povinnosti neb aspoň ke stranictví, uváží-li se, že jí vyšetřující soudce v dohodě se státním zástupcem slíbil, že propustí jejího manžela z vyšetřovací vazby ještě před Vánocemi, předloží-li potvrzení, že její manžel má řádné bydliště a zaměstnání, a že obžalovaná této podmínce vyhověla a žádané potvrzení předložila. Zmateční stížnost má za to, že si obžalovaná v době, kdy vyšetřujícímu soudci dar nabídla, musela býti jista, že bude její manžel propuštěn z vazby za všech okolností, a mohla tudíž nabídkou daru sledovati pouze beztrestný účel, by projevila vyšetřujícímu soudci uznalost (za to, že konal svůj úřad podle zák.) Se zmateční stížností nelze souhlasiti. Poněvadž pod trestní sankci §u 105 tr. zák. spadá již pouhý pokus, svéstí úředníka skupiny, v tomto §u uvedené (zde soudce), darem k porušení úřední povinnosti neb aspoň ke stranictví, kdežto skutečného svedení se ke skutkové podstatě nevyhledává, jest sice pro otázku viny lhostejno, zda rozhodne sváděný úředník na konec stranicky, či správně a podle zákona, avšak nutně se předpokládá, že v době činu musí býti stranictví nebo porušení úřední povinnosti na straně sváděného aspoň možným. V té příčině dlužno zdůrazniti, že ze zjištění nalézacího soudu nevyplývá, jak stížnost snaží se dovoditi, že vyšetřující soudce stěžovatelce v dohodě se státním zástupcem slíbil, že propustí jejího manžela z vyšetřovací vazby ještě před Vánocemi, předloží-li ono potvrzení, nýbrž nalézací soud v této příčině pouze uvádí, že se vyšetřující soudce tázal stěžovatelky, dožadující se manželova propuštění ještě před Vánocemi, zda se její manžel v případě, že bude

propuštěn, bude zdržovati v L. Z toho zjištění ovšem nikterak neplyne, že o propuštění manžela stěžovatelky z vyšetřovací vazby v době činu bylo již rozhodnuto. Poněvadž nalézací soud dále formálně bezvadně zjišťuje, že obžalovaná nabídla vyšetřujícímu soudci dar 1000 Kč za tím účelem, by propustil (pokud se týče příčinil se o propuštění) jejího manžela z vyšetřovací vazby právě vzhledem k nabídnutému daru a v úmyslu, by ho svedla při výkonu spravedlnosti k porušení úřední povinnosti, a zrušovací soud jest tímto skutkovým zjištěním vázán (§ 288 čís. 3 tr. ř.), dlužno uznati rozhodnutí nalézacího soudu za správné, neboť těžisko trestné činnosti §u 105 tr. zák. spočívá v trestném úmyslu toho, kdo dar dává nebo slibuje.

Účelem ustanovení §u 105 tr. zák. jest chrániti neporušenost soudců a úředníků skupin tam uvedených a zaručiti čistě objektivní jich úřadování, vymaněné ze všech vlivů stranických. Jakmile tedy někdo působí darem nebo slibem daru na soudce, aby, vykonáváje spravedlnost, nedal se vésti výlučně svým právním přesvědčením, věcnými důvody a objektivními úvahami, čerpanými ze zákona, nýbrž též přízní nebo nepřízní k osobě, která mu dala nebo slíbila dar, působí na něho nedovoleně, vede ho k tomu, aby, rozhoduje, popřál místa také hlediskům subjektivním, přízní nebo nepřízní k účastněné straně, svádí ho ke stranictví, a, poněvadž jde o soudce, své povinnosti přislíbivšího, přímo k porušení úřední povinnosti. Takovouto činnost zjišťuje rozsudek u obžalované. Že stěžovatelce šlo pouze o to, projevit vyšetřujícímu soudci uznání a odměnit ho za to, že konal svůj úřad podle povinnosti, nalézací soud nezjistil. Zmateční stížnost v tomto směru jakož i tam, kde popírá trestný úmysl obžalované, v §u 105 tr. zák. předpokládaný a v rozsudku náležitě zjištěný a odůvodněný, nevychází ze skutkových předpokladů rozsudku a není tedy provedena podle zákona. Poněvadž soud zjišťuje náležitosti objektivní i subjektivní skutkové podstaty zločinu podle §u 105 tr. zák., stává se bezpředmětnou námitka stížnosti, uplatňovaná s hlediska čís. 10 §u 281 tr. ř., že obžalovaná měla býti uznána vinnou pouze přestupkem §u 311 tr. zák., který by mohl přijíti v úvahu jen, kdyby zjištěný děj nenaplňoval skutkové podstaty zločinu podle §u 105 tr. zák.

Čís. 2039.

I plod, ohledně něhož jest přirozený potrat v běhu, může býti způsobilým předmětem alespoň pro pokus odehnání plodu. Lhostejno, že plod byl mrtvým v době zákroku, jen, když byl živým v době, kdy zákrok byl umluven. Jde tu při nejmenším o zločin podle §§ů 9, 144 (5, 9, 144) tr. zák.

(Rozh. ze dne 2. července 1925, Zm II 211/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Jihlavě ze dne 9. února 1925, jímž byli obžalovaní podle §u 259 čís. 3 tr. ř. sprostěni z obžaloby: Marie Z-á pro zločin vyhnání plodu vlastního podle §u 144 tr. zák. a Arnošt Z-ý a Františka S-ská pro zločin